

બાળમીત્રો

--જ્ઞાધર વાલેસ

મારે યુરોપમાં જાતજાતના શ્રોતાગણોની આગળ બોલવાનું થતું, એમાં એક વીશીષ્ટ શ્રોતાગણ હતો. એને માટે ખાસ તૈયારી કરવાની જરૂર નહોતી ને તોય સૌથી અણધાર્યા પ્રશ્નો અને વીકટ પ્રસંગો તો એમાં જ ઉત્પન્ન થતા. નજીકના અને દુરનાં સગાંઓનાં નાનાં છોકરાઓ તથા ભત્રીજા-ભત્રીજીઓનો એ ગણ હતો. તેઓ ભલભલા ખબરપત્રીઓને પણ ન સુઝે એવા પ્રશ્નો પુછે અને જવાબ માટે વીરોધ પક્ષના ધારાસભ્ય જેવો આગ્રહ રાખે. એમની સભા ગમે ત્યારે બેસે-અને ગમે ત્યારે ઉઠે. અને એમના ઉત્સુક ચહેરા ઉપર એકએક વાતનો તરતનો પ્રતીભાવ અંકાતો જાય.

મોટાભાઈના ઘરના બગીચામાં કુટુંબના ઉપયોગ માટે ગરમ પાણીનો તરવાનો મોટો હોજ છે. આસપાસ ફરવા ને રમવા ને તડકો ખાવા લીલા ઘાસવાળું મેદાન છે. એમાં એ નાનાં છોકરાંઓ ભેગાં થાય, દોડે, કુદે, રમે, પાણીમાં પડે ને બીજાંઓને પાડે, આખા વાતાવરણને આનંદની કીકીયારીઓથી ભરી દે. અને એમાં પણ અમારી સભા બેસે અને પ્રશ્નોત્તરી થાય અને જ્ઞાનગોષ્ઠી ચાલે.

“ઈન્ડીયા શું છે?”

“એક દેશ છે.”

“કેટલો મોટો?”

“અર્ધો યુરોપ એમાં આરામથી ગોઠવાય એવો.”

“હાય હાય, આવડો મોટો દેશ હોય?”

“અને એના એક જ પ્રાંતમાં અહીંયાં આખા દેશમાં છે એટલી વસ્તી છે એવો.”

“અને બધા એક જ ભાષા બોલે?”

“અરે, યુરોપમાં છે એટલી જુદીજુદી ભાષાઓ ઈન્ડીયાની અંદર જ છે.”

“અને ત્યાં મોટાં શહેર પણ છે?”

“તમારું આ શહેર ગામડું જ લાગે એવાં મોટાં મોટાં શહેરો ત્યાં છે અને હજારો ગામ છે અને ઉંચામાં ઉંચા પર્વતો છે અને લાંબી નદીઓ છે અને જંગલો છે અને પ્રાણીઓ છે...”

“શું, પ્રાણીઓ છે?”

“હા, હાથી અને ગેંડા અને વાઘ અને સીંહ અને રીંછ અને સાપ અને...”

“સાપ કરડે તો મરી જવાય, નહીં?”

“ઝેરી હોય તો મરી જવાય, ઝેરી ન હોય તો કશું ન થાય.”

“તો સાપ ઝેરી છે કે નહીં એ કેમ કહી શકાય?”

સાપની વાત આવી એટલે બધાં છોકરાંના કાન સરવા થયા. કેટલાંક વહેમથી આસપાસ જોવા પણ લાગ્યા કે ઘાસની વચ્ચેથી કોઈ સાપ નીકળે છે કે કેમ. અને એ તકનો લાભ લઈને જાણે એક ભારે રહસ્ય કહેતો હોઉં એમ અવાજ ધીમો કરીને હું કહેવા લાગ્યો : “હા, સાપ ઝેરી છે કે કેમ એ ચોક્કસપણે કહેવા માટે મારી પાસે એક અચુક કસોટી છે; પણ તે સાવ ગુપ્ત વાત છે. કારણ કે મેં જ એની શોધ કરી છે અને હજી એ જાહેર કરી નથી. માટે તમે બધા જ ચોક્કસ, ગંભીર, મોટેરાઓ આપે એવું વચન મને આપો કે તમે આ વાત કોઈને કહેવાનાં નથી તો જ હું કહું.”

હવે તો એ નાના શ્રોતાઓની આતુરતા એવી વધી ગઈ હતી કે રમવાનું, તરવાનું, હાલવાનું જ ભુલી જઈને વાત એકીશ્વાસે સાંભળતા હતા અને ઝેરી સાપનું રહસ્ય કોઈને કદીય ન કહેવાનું ઠાવકે મોંએ વચન આપવા લાગ્યા. પછી મેં આગળ ચલાવ્યું. ઘાસ તરફ હાથ લાંબો કરીને એ જ દીશામાં ધ્યાનથી જોઈને મેં કહ્યું : “ધારો કે હમણાં ત્યાંથી સાપ નીકળે.” બધાએ ઘાસકાની સાથે એ તરફ જોયું અને મારી વધુ નજીક આવ્યા. “ફીકર નહીં. આમાં બહાદુરી અને સમયસુચકતા બહુ જોઈએ. સાપને

શાંતીથી તમારી પાસે આવવા દો. ઉઘાડો પગ એની પાસે મુકો. હા, એને ડંખ દેવા દો. તમે એમ ને એમ રહો. ને પછી, બસ...જો તમે મરી જાઓ તો સાપ ઝેરી હતો અને તમને કશું ન થાય તો એ ઝેરી નહોતો એ ખાતરીપુર્વક નક્કી જ થઈ જાય. સ્પષ્ટ અને ચોક્કસ જ છે ને ?”

“અમને છેતર્યા ! અમને છેતર્યા !” એવી બુમો સાથે મારા નાનાશ્રોતાઓએ બળવો પોકાર્યો, મારા પર હુમલો કર્યો; મારા હાથપગ પકડીને એકીસાથે ધક્કા મારીમારીને મને હોજની પાળ ઉપર ઉભો કર્યો અને આનંદી જયઘોષ કરીને મને કપડાંની સાથે જ પાણીમાં ડુબાડી દીધો ! એક છોકરાએ બુમ પાડી, “જો તમે ડુબી જાઓ તો પાણી ઉડું, અને ઉભા રહી શકો તો છીછરું !” અને મારું મોં હાસ્યથી (અને પાણીથી પણ) ભરાઈ ગયું. એ રીતે ઝેરી સાપ વીશેના મારા અમુલ્ય સંશોધનનો અકાળ અંત આવ્યો.

* * *

બીજે પ્રસંગે બીજી જાતની વાતો ચાલે.

“કાકા, તમે ‘ફાધર’ છો ?”

“હા.”

“એટલે કે ચર્ચમાં પ્રાર્થના કરાવે એવા ‘ફાધર’ છો ?”

“હા, છું ને ?”

“પણ તમે ‘ફાધર’ નથી લાગતા.”

“કેમ ?”

“કારણ કે બીજા ‘ફાધર’ ગંભીર છે અને મોટી વાતો કરે છે અને ઠપકો આપે છે, અને તમે એવું કરતા નથી.”

“તો હું શું કરું છું ?”

“તમે તો મઝા કરાવો છો.”

“ચાલો, લોકોને મઝા કરાવવા કોણ કોણ હવે મારી જોડે ‘ફાધર’ થવા તૈયાર થાય ?”-ચારપાંચ હાથ ઉંચા થયા. પછી કોણે હાથ ઉંચા કર્યા હતા એ જોવા માટે બધાએ માથું ફેરવ્યું, બીજા હાથ ઉંચાનીચા થયા, ‘ફાધર’ થવાના લાભાલાભની ઉંડી ચર્ચા થઈ. એક છોકરાએ પુછ્યું પણ ખરું કે, “આપણે ‘ફાધર’ બનીએ તો આપણને ઈન્ડીયા મોકલે ખરા ?” અને મેં ખાતરી આપી કે જરુર એની ઈચ્છા હશે તો મોકલશે. પણ સૌથી હૃદયસ્પર્શી વાત તો એક નાના છોકરાએ કરી. ચર્ચાના સુર જરા ઓછા થઈ ગયા હતા ત્યારે જાણે ઉંડો વીચાર કર્યો હોય એ ભાવ સાથે એ નાના છોકરાએ કહ્યું : “આપણે એમ કરીએ. તમે તો ‘ફાધર’ તરીકે ઈન્ડીયામાં ઘણા વખત સુધી કામ કર્યું છે. હવે તમે અહીંયાં આવીને મોટાકાકાની પાસે રહો અને આરામથી જીવો. અને ઈન્ડીયામાં તમારું કામ ચાલુ રાખવા હું ‘ફાધર’ થઈને ત્યાં જઈશ. બરાબર ?” - “હા, બરાબર છે. હું અહીંયાં કે ત્યાં રહું તેનું તો કંઈ નહીં ; પણ તું જરુર જલદી તૈયાર થઈને ત્યાં આવજે. હું તારી રાહ જોઈશ, ભુલીશ તો નહીં ને ?” ને મેં ખુબ વહાલ સાથે એની સામે જોયું. તે સાત વરસનો જ છોકરો હતો.

* * *

એ છોકરાઓની એક પ્રીય રમત એ હતી કે ચારપાંચ જણા પાણીના કુંડની પાળ ઉપર ઉભા રહે, ‘એક, દો, ત્રીન’ કહે, એકીસાથે એક વાર કુદે અને...કાં તો પાણીમાં પડે અથવા તો પાણ મેદાન

પર ઉભા રહે. પાણીમાં પડે એ, બહાર રહે એના કરતાં વધારે હોય તો એ જીત્યા, અને નહીં તો એ હાર્યા, અને એ રીતે સ્કોર થાય અને રમત ચાલે.

એક દીવસ બધા નાના નાના છોકરાઓ બુમાબુમ કરીને એ રમત રમતા હતા; પણ એકલો એક પાંચ વરસનો છોકરો એમાં ભળ્યો નહોતો. એ છોકરાને માટે મને ખાસ મમતા છે (શા માટે ખાસ મમતા છે એ હમણાં કહીશ.) એટલે મેં અને કહ્યું, “ચાલો, આપણે બે પણ હવે રમત રમીએ. ‘એક, દો, ત્રીન’ બોલીએ, અને પછી આપણે બન્ને પાણીમાં પડીએ. બરાબર?” એણે ખાતરી કરી : “હું પાણીમાં પડું તો તમે પણ મારી સાથે પડો?” મેં કહ્યું, “હા.” પણ એના મનમાં હજી કોઈ શંકા હોય એમ લાગ્યું. કહ્યું : “પણ હું પાણીમાં પડું અને તમે ન પડો તો હું નકામો પડ્યો એમ થાય ને ! ના, મારે નથી રમવું.” મેં એને જોરપુર્વક કહ્યું : “શું મારો વીશ્વાસ નથી ? તું પાણીમાં પડે એની સાથે જ હું પણ પડું; પછી તને શો વાંધો છે ?” અને પાંચ વરસના છોકરામાં જેની અપેક્ષા ન રખાય એવી ગંભીરતાથી એણે જવાબ આપ્યો : “મને કોઈનો વીશ્વાસ નથી.” (શા માટે એ નાના છોકરાને કોઈનો વીશ્વાસ નથી એ હમણાં કહીશ.) તોય મેં એને હજી થોડો સમજાવ્યો એટલે એક જ વાર અખતરો કરવા એ તૈયાર થયો. અમે બે હોજને કીનારે ઉભા રહ્યા. એ ‘એક, દો, ત્રીન’ બોલ્યો. જેવો એ પાણીમાં પડ્યો તેવો જ હું પડ્યો, અને ડુબકી મારીને એ પાણીની સપાટી પર આવ્યો ત્યારે આના માથાની બાજુમાં જ મારું માથું પાણીની બહાર આવ્યું, અને એક બીજાને જોઈને અમે બે આનંદમાં આવ્યા અને પાણીમાં મસ્તી કરવા લાગ્યા. પછી અનેક વાર એ જ પ્રયોગ કર્યો અને અમારી રમત સારી ચાલી. એ નાના છોકરાને આનંદમાં જોઈને મને વીશેષ સંતોષ થતો.

એ નાના છોકરાનો પીતા મારા કાકાનો દીકરો થાય. કુટુંબમાં એ સૌથી નાનો એટલે છ વરસ પહેલાં એનાં લગ્ન થયાં ત્યારે ધુમધામથી થયાં. એક વરસ પછી આ છોકરાનો જન્મ થયો. અને ત્રણ વરસ પછી એનાં માબાપે, એટલે કે મારા કાકાના દીકરાએ અને એની પત્નીએ, છુટાછેડા લીધા. ત્યારથી એ છોકરો એની બાની પાસે રહે છે, દર અઠવાડીયે શની-રવીના દીવસોએ એના બાપની પાસે આવે છે, અને રજાઓમાં અર્ધોઅર્ધો સમય એક-એક ઘરમાં રહે છે. અને ત્યારથી એ નાનો છોકરો કહે છે કે, ‘મને કોઈના ઉપર વીશ્વાસ નથી.’

એમ તો એ છોકરાની પાસે બધું છે. બંને ઘરમાં એને લાડ થાય, બંને તરફથી એનાં સગવડ, સુખ, સલામતી ખુબ ધ્યાનથી જોવાય. સ્પેનના રાજાનો દીકરો ભણે એ જ સ્કુલમાં અને એ જ વર્ગમાં એ ભણે. મોંઘાં રમકડાં મળે, નવાં નવાં કપડાં મળે. એની પાસે બધું છે. બા પણ છે અને બાપ પણ છે. બે ઘર છે. બધાંનો પ્રેમ છે. હા, પણ એ જ દુઃખ છે. બે ઘર છે એટલે કે એક ઘર નથી. મા અને બાપ છે પણ માબાપ નથી. બધાંનો પ્રેમ છે; પણ એ પ્રેમ એને ખુંચે છે કારણ કે એમાં દયા છે, સહાનુભુતી છે, કરુણા છે. અને તેથી એને કોઈનો વીશ્વાસ નથી. વીશ્વાસનો પાયો તો ઘર છે, કુટુંબ છે, માબાપ છે. એ પાયો તુટી જાય, પછી કેવી રીતે વીશ્વાસ આવે ! મા-બાપનો વીશ્વાસ નથી, પછી કોનો રહે ! માબાપ પોતે જ સાથે રહેવા માટે સંમત ન થાય, હુંજાળો માળો ન બનાવી શકે, દીકરાને ન્યાય ન આપી શકે, પછી કોણ આપશે ! છુટા થવામાં કેવાં ને કેટલાં કારણો હતાં એ ખબર નથી; પણ આ ફુલ જેવા નીર્દોષ છોકરાનું હીત પણ જોવું જોઈતું હતું ને !

એટલા માટે એ નાના છોકરાને માટે મને વીશેષ મમતા હતી અને એને વહેમ ન જાય એ રીતે એને શોધીને હું એની સાથે રમતો, ફરતો, વાતો કરતો. નાના હૃદયમાં ધીરે ધીરે વીશ્વાસ પાછો આવી જાય, આખી દુનીયાની સાથે રીસામણાં છે તો થોડું સમાધાન થાય, ઉંડે પડેલો ઘા રુઝાવા માંડે એ વહાલનો પ્રયોગ હતો. એક દીવસ અમે બે જણ ઘાસ ઉપર બેઠાબેઠા વાતો કરતા હતા એમાં એણે એના બે હાથ મારા બે ખભા ઉપર મુકીને મારી સામે સ્મીત સાથે જોઈને કહ્યું : “કાકા, તમારા ઉપર મને વીશ્વાસ છે.” અને મને ચુમી લીધો.

* * * *

અગીયાર વરસની એક વહાલી ભત્રીજી છે એની સાથે મને સારું ગોઠી ગયું હતું. એક જાતની મુક આત્મીયતાનો સંબંધ હતો. એ બહુ ઓછું બોલે, રમતમાં પણ આગળ ન આવે; પણ એની નજર બધે જ રહે અને સ્ત્રીસહજ મૃદુતાથી નાનાં નાનાં કામ સહજભાવે કરતી જાય. મારે પાણી જોઈએ તો, મને માગવાનો ખ્યાલ આવે તે પહેલાં જ એ જાતે સમજીને પાણી લાવે. હું તરીને હોજમાંથી બહાર આવું ત્યાં જ એ ટુવાલ લઈને ઉભી હોય. અમે બધાં સાથે વાતો કરતાં હોઈએ ત્યારે એ કોઈ પ્રશ્નો ન પુછે કે વાત ન કરે; પણ મારી એકદમ બાજુમાં જ બેસીને બધી વાતો પી જાય અને મુક ટેકો આપતી રહે. એ નાની છોકરીના સૌમ્ય વર્તનમાં સ્ત્રીસ્વભાવના ઉત્કૃષ્ટ ગુણો, ઋજુતા, આત્મીયતા, સંવેદનશીલતાનાં રોજ મંગળ દર્શન થતાં.

એક દીવસ ભત્રીજાઓની સભામાં વાતો ચાલતી હતી ને એ હંમેશની જેમ મારી બાજુમાં બેઠી હતી ત્યારે મારી બેદરકારીથી એના ઉપર એક ખુરશી પડી ને એને હાથમાં વાગ્યું, લોહી નીકળ્યું ને પાટો પણ બાંધવો પડ્યો. થોડાક દીવસ પછી ભારતમાં પાછા આવવાનો સમય મારે માટે આવી પહોંચ્યો. ત્યાં એ મારો છેલ્લો દીવસ હતો ત્યારે હું જરા અંતર્મુખ બનીને ઘરના મેદાનના એક ખુણામાં એકલો બેઠો હતો. બીજા બધા છોકરાઓ રોજની જેમ રમતા હતા; પણ એ પ્રેમાળ ભત્રીજીને ખ્યાલ હતો કે મારે માટે આ દીવસ જુદો હતો, એટલે હું બેઠો હતો ત્યાં એ ધીરેથી આવી અને મારી બાજુમાં ચુપચાપ ઉભી રહી. એના હાથમાં હજી પાટો હતો. એની તરફ આંગળી કરીને મેં પુછ્યું : “શું, હાથ હજી દુખે છે ?” એણે કહ્યું : “હા, થોડું દુખે છે.” અને પછી દબાયેલ લાગણીથી એણે ધીરેથી ઉમેર્યું, “પણ તમે આવતી કાલે જાઓ છો એ વધારે દુખે છે.” અને એ વહાલી છોકરી મારી ગોદમાં સમાઈ ગઈ..

--ફાધર વાલેસ

સંપર્ક : Father Carlos G. Valles

email : carlos@carlosvalles.com

*

‘આત્મકથાના ટુકડા’ (લેખક : ફાધર વાલેસ, પ્રકાશક : ગુર્જર ગ્રંથરત્ન કાર્યાલય, રતનપોળ નાકા સામે, ગાંધી માર્ગ, અમદાવાદ-૩૮૦ ૦૦૧ પ્રથમ આવૃત્તી : ૧૯૮૦, કીંમત : ૧૪ રુપીયા)ના પાન : ૧૧૪થી ૧૨૪ ઉપરથી સાભાર..

**

‘સન્ડે ઈ-મહેફીલ’ -- વર્ષ : ત્રીજું -- અંક : 150 -- April 20, 2008

‘ઉત્તામગજારી’માં અને ‘વીજયા’ ફેન્ટમાં અક્ષરાંકન : ઉત્તામ ગજાર uttamgajjar@hotmail.com

** *

‘આ બધા ટુકડાઓને સાથે જોડનાર તંતુ તો શ્રદ્ધા છે. જીવનમાં શ્રદ્ધા છે, ભગવાનમાં શ્રદ્ધા છે. નાનપણમાં હતી અને અત્યારે છે. વધતી જાય છે. એને જોરે કામ થાય અને લખાણો લખાય. એ ન હોત તો કલમ ન ચાલત. પણ દુનીયા મંગળ છે, જીવનનો અર્થ છે; બધે જ કોઈની પ્રેમાળ નજર છે, કોઈનો હુંફળો સાથ છે; ભુતકાળથી અફસોસ નહીં, ભવીષ્યની ચીંતા નહીં - એ જીવતી શ્રદ્ધા છે, લગભગ પ્રત્યક્ષ અનુભવ છે. અને એટલા માટે જ જીવન વીશે લખવાની હીંમત છે.

જીવનમાં સૌની શ્રદ્ધા વધે એ આ આત્મકથાના ટુકડા લખવાનો હેતુ છે. --ફાધર વાલેસ

‘આત્મકથાના ટુકડા’ની લેખકની પ્રસ્તાવનામાંથી..

* * * *

“હું શ્રેષ્ઠતાનો ઉપાસક છું. જ્યાં કોઈ પણ જાતનું કામ, કોઈ પણ જાતની કૃતી, પછી એ મનની હોય, હાથની હોય, વીચારની હોય, બુદ્ધીની હોય કે મહેનતની હોય, પણ સાચી હોય; ધ્યાનથી, સુરુચીથી, ભાવથી, કૌશલ્યથી બનેલી હોય એવી કોઈ પણ કૃતી જોઉં ત્યારે મારું દીલ હરખાય અને મારું માથું નમી પડે. એ મારો ઈષ્ટદેવ અને એ મારી પ્રેરણામુર્તી.

“હું સાચા કારીગરનો ભક્ત છું - પછી તે કડીયો હોય કે લેખક હોય, જે કોઈ માણસ પોતાનું કામ સારી રીતે શીખે, જાણે, કરે; જે ચુક્યા વીના હંમેશાં પોતાના ધંધાનું, ઘરનું કામ ચોકસાઈથી, મમતાથી, કુશળતાથી, પ્રામાણીકતાથી કરે એને મારાં વંદન અને એની મારે પુજા. મારી આગળ એ સાચો સાધક અને એ સાચો સંત.

--**જ્ઞાધર વાલેસ**

‘વાચનયાત્રાનો **‘પ્રસાદ’** (સંપાદક : **મહેન્દ્ર મેઘાણી** -પાનાં : ૫૧૨, **પહેલી આવૃત્તી** : ૨૬ જાન્યુઆરી, ૨૦૦૮, **કીમત** : રુપીયા ૫૦ (૧૦ નકલોના રુપીયા ૫૦૦), વીદેશમાં \$ ૮; ..**પ્રકાશક** : લોકમીલાપ ટ્રસ્ટ, પો.બો. ૨૩, સરદારનગર, **ભાવનગર-૩૬૪ ૦૦૧**, **e-mail**: lokmilaptrust2000@yahoo.com **ફોન**: (૦૨૭૮) ૨૫૬ ૬૪૦૨) પાન ૧૨૪ પરથી સાભાર..

લેખક પરિચય

૪ નવેમ્બર ૧૯૨૫ના દીને સ્પેનના લોગોનોમાં જન્મેલા **જ્ઞાધર કાર્લોસ જી. વાલેસ** એમ.એ., એમ.ડી. થયા છે. પંદર વરસની ઉંમરે ગૃહત્યાગ કરી સાધુ બનવા સંઘમાં જોડાયા. તે અંગેની સઘળી

તાલીમ પ્રાપ્ત કરી ભારત આવ્યા. શરુઆતમાં ચેન્નઈ(તે સમયે મદ્રાસ)માં રહ્યા. સેવાક્ષેત્ર તરીકે ગુજરાતની પસંદગી થઈ અને અમદાવાદની સેન્ટ ઝેવીયર કોલેજમાં પ્રાધ્યાપક તરીકે નીવૃત્તી સુધી તેમણે કામગીરી કરી..

ફાધર, કાકાસાહેબ કાલેલકરની જેમ 'સવાયા ગુજરાતી' તરીકે પોખાયા, તે એમની ગુજરાતી સાહિત્ય નીષ્ઠાને કારણે. આમ તો મરાઠીને અને ગુજરાતીને ઝાઝું છેટું નથી; પણ આ તો સ્પેનીશ અને ગુજરાતીનું સગપણ ! ભાવથી તરબોળ શબ્દો, ટુંકાં ટુંકાં વાક્યો, વીશીષ્ટ લઢણ-લહેકો અને છટાથી ફાધરનું નીબંધ-ગદ્ય એક વીશીષ્ટ અને નવી ઓળખ પામ્યું.

અમેરીકામાં ફાધરને સાંભળવા ગુજરાતી શ્રોતાઓને ખુરશી ન મળે તો લોબીમાં શાંતીથી બેસીને આદરપુર્વક સાંભળે. ભારત-ગુજરાત માટે તો તેઓ પોતે એક 'ઈમીગ્રંટ' જ હતા; પણ 'સવાયા ગુજરાતી' બન્યા-ગુજરાત અને ગુજરાતી ભાષાને ચાહીને. એમની સલાહ છે કે તમે તમારા નવા દેશને સર્વ વાતે તમારો ગણી અપનાવો. આ સંત આમ બધી રીતે ગંભીર છે; પરંતુ તેમની રમુજવૃત્તી અદ્ભુત છે. પોતેય હસે અને શ્રોતાઓને પણ હસાવે એમની માર્મિક ટીપ્પણીઓ દ્વારા. ફાધરનાં જાહેર-પ્રવચનો સાંભળવાં એ જીંદગીનો એક લહાવો છે..

રણજીતરામ સુર્વણ ચંદ્રક સહીત ઘણાં પારીતોષીકો ફાધરને મળ્યાં છે. આજે ૮૨ વર્ષની ઉંમરે ફાધર પોતાના વતન સ્પેનમાં નીવૃત્તીમય જીવન ગાળે છે. ગુજરાતી ભાષાના આ 'સવાયા અને પનોતા' પુત્રને સલામ..

-હરનીશ જાની (એનજે-અમેરીકા)અને **ઉત્તમ ગજજર**(સુરત)

◆ 13મી જાન્યુઆરી 2006ના દીને મુંબઈ ખાતે ગુજરાતી લેક્સીકોનના થયેલા પ્રથમ લોકાર્પણને **બે વરસ** પુરાં થયાં. આ બે વરસમાં 8,35,000 જેટલા ભાષાપ્રેમીઓએ અત્યાર સુધીમાં <http://www.gujaratilexicon.com> ની મુલાકાત લીધી. આપને અને આપ મારફત આપના મીત્રોને પણ લેક્સીકોનની આ નવી **interface**ની મુલાકાત લેવાનું નીમંત્રણ છે. વીધનાં કરોડો ગુજરાતી ભાઈ-બહેનો સુધી આ સંદેશો પહોંચાડવામાં સહાય કરી, આપને પણ ગુજરાતી ભાષાની અમુલ્ય સેવાના પુણ્યના અધીકારી બનવા વીનંતી.

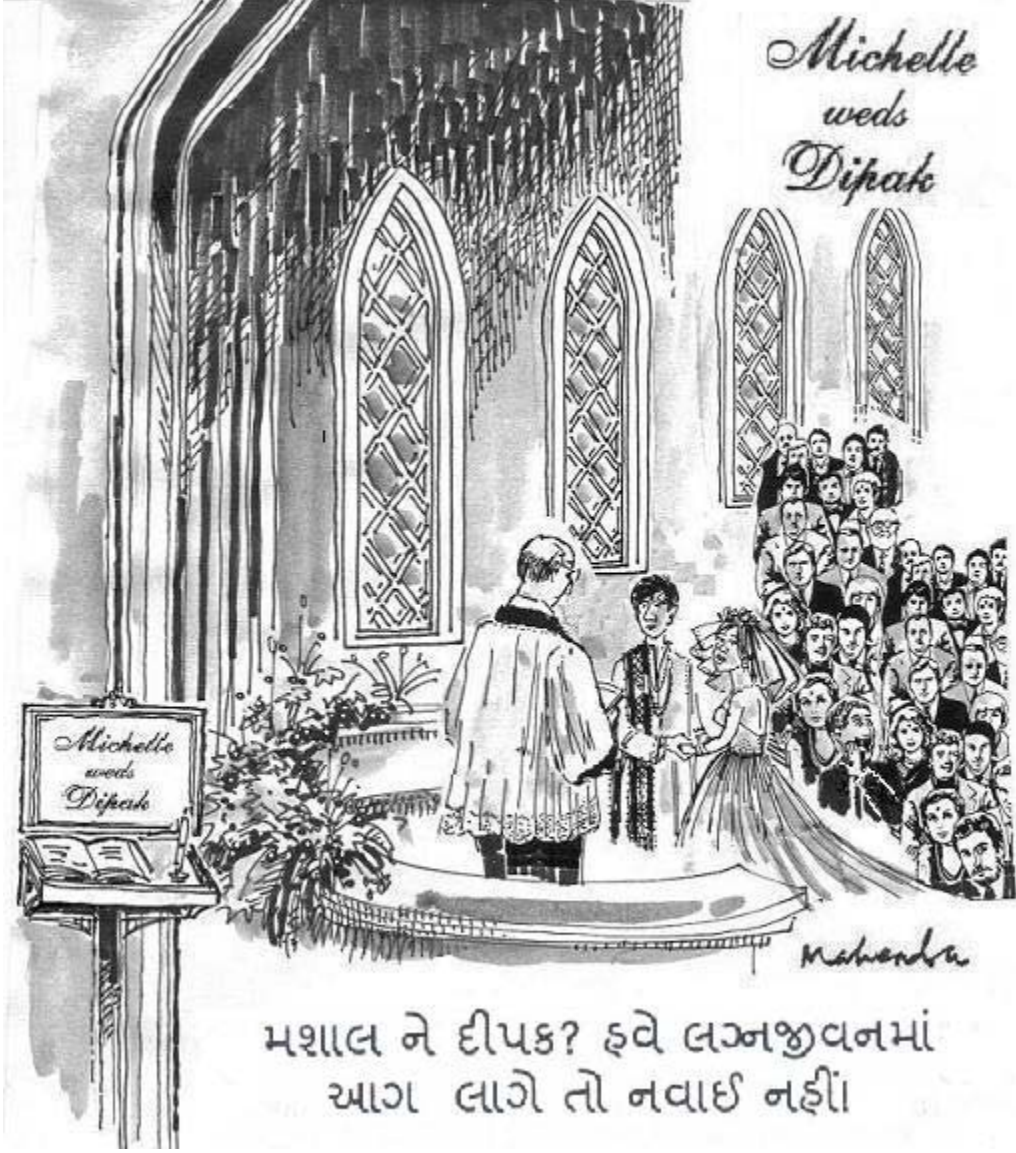
વપરાશકારોના મળેલાં મુલ્યવાન સુચનો અનુસાર અમે <http://www.gujaratilexicon.com> ના ઉદ્દેશને પાને જ અમારું '**સરસ ગુજરાતી સ્પેલચેકર**' આકૃતી સાથે ડાઉનલોડ લીક જોડી મુક્યું છે.

આપ તે ડાઉનલોડ કરો અને તેની ક્ષમતા ચકાસી સુચનો મોકલો એવી વીનંતી કરીએ છીએ. આપ સૌના સહયોગ થકી '**સ-હે ઈ-મહેફીલ**'ના 8,400 જેટલા વાચકો થયા અને રોજેરોજ નવાં નામો ઉમેરાતાં જાય છે એ પુરવાર કરે છે કે, દેશવીદેશમાં ગુજરાતી વાચનના રસીયા બહુ મોટી સંખ્યામાં છે. સૌનો આભાર...અમારી '**સ-હે ઈ-મહેફીલ**'ની અત્યાર સુધીની જુની સઘળી પીડીએફ ફાઈલો અમારી

વેબસાઈટ <http://gujaratilexicon.com/index.php?aciton=downloadSeM>

પરથી સરળતાથી ડાઉનલોડ થઈ શકશે. આ જ વેબ સાઈટ પરથી લેક્સીકોન અને શ્રી. વીપુલ કલ્યાણી તરફથી લંડનથી પ્રકાશીત થતા '**ઓપીનીયન**' માસીકના અને શ્રી. પ્રવીણ વાઘાણી તરફથી મેલ્બોર્ન-ઓસ્ટ્રેલીયાથી પ્રકાશીત થતા '**માતૃભાષા**' માસીકની મુલાકાતે પણ જઈ શકાશે.. ◆

● મધુરેણ સમાપયેત્ ●

પેન્સિલ્વેનીયા-અમેરીકામાં વસેલા અમદાવાદી કાર્ટુનીસ્ટ શ્રી. મહેન્દ્રભાઈ શાહનો

ઈ-મેઈલ સંપર્ક : mahendraaruna@msn.com

એમનો પરીચય પામવા અને એમનાં ખુબ બધાં કાર્ટુન્સ માણવા જુઓ એમની

web site : www.ameamericanamdavadi.com

‘સન્ડે ઈ-મહેફીલ’ -- વર્ષ : ત્રીજું -- અંક : 150 -- April 20, 2008

‘ઉઝાજોડણી’માં અને ‘વીજ્યા’ ફોન્ટમાં અક્ષરાંકન : ઉત્તમ ગજજર uttamgajjar@hotmail.com

